

Beslutningsforslag nr. B 129. Fremsat den 30. april 1996 af Tom Behnke (FP), Kim Behnke (FP), Aage Brusgaard (FP), Jan K pke Christensen (FP), Niels Højland (FP), Kirsten Jacobsen (FP) og Annette Just (FP)

Forslag til folketingsbeslutning om resultatstyrede bevillinger til arbejdsformidlingen

Folketinget pålægger regeringen inden udgangen af 1996 at fremsætte lovforslag og tage de øvrige nødvendige initiativer til, at arbejdsformidlingen kan overgå til at få resultatstyrede bevillinger afhængig af, hvor mange der reelt formidles arbejde til.

Forslaget indebærer, at der for de enkelte arbejdsformidlinger udbetales bevillinger målt ud fra, hvor mange job arbejdsformidlingen selvstændigt har formidlet. Der kan i den forbindelse være tale om to typer:

1. Den situation, hvor en arbejdsgiver henvender sig til arbejdsformidlingen og udbeder

sig en medarbejder, og hvor arbejdsformidlingen reelt formidler dette job.

2. Arbejdsformidlingen skaber arbejde til ledige gennem selvstændig opsøgende virksomhed.

Forslaget skal indebære, at bevillingssystemet for arbejdsformidlingen laves om, sådan at man direkte kan se på det enkelte arbejdsformidlingskontors bevilling, om man formidler en tilstrækkelig mængde arbejde. Det at flytte papirbunker og lave bureaukrati skal ikke længere være et succeskriterium.

Bemærkninger til forslaget

Politiken har gennem den seneste tid haft en artikelserie, hvor forholdene i arbejdsformidlingen i Storkøbenhavn har været omtalt. Omtalen har bygget på en række medarbejderes erfaringer og udtalelser, ligesom der ligger en intern rapport, der beskriver forholdene i AF-Storkøbenhavn.

Problemet med arbejdsformidlingen er imidlertid ikke begrænset til Storkøbenhavn. Problemet ligger i selve strukturen i arbejdsformidlingen, hvor formidlingen af arbejde er nedprioriteret på bekostning af overflødig bureaukrati og flytten papirer fra én bunke til en anden.

Af Politiken den 27. marts 1996 fremgår det, at der på en tilfældig dag i november 1995 ved fyraften i AF-Storkøbenhavn stadig lå 500 jobordrer, som kunne have givet arbejde til ledige, men ordrerne var ikke ekspederet. At der hver eneste dag udbetales dagpenge til 500 ledige, der kunne være kommet i job, betyder merudgifter til dagpenge på 66,5 mio. kr. om året.

Samtidig bruger man tiden på at sende ledige på overflødige og ligegyldige kurser, som dels koster en masse penge og dels fastholder den ledige i systemet. F.eks. har man i AF-Storkøbenhavn betalt kursusafgifter på 50.000 kr. pr. person til adskillige ledige på sy- og designområdet, selv om uddannelsen med garanti ikke vil føre til, at de ledige ender med at kunne klare sig selv. I det storkøbenhavnske område forsvandt den sidste rest af egentlig industri inden for tekstil og beklædning med lukningen af Statens Konfektion, og arbejdsformidlingen har allerede 600 syersker og 80 tekstilformgivere stående i registrene over ledige.

For at få pyntet på tallene har arbejdsformidlingen i Storkøbenhavn og sikkert også andre steder i landet udviklet en teknik med at klippe annoncer fra dagbladene og tælle dem med i statistikken, selv om arbejdsformidlingen slet ikke har haft indflydelse på besættelsen af stillingerne.

Det er naturligvis helt i orden, at arbejdsformidlingen klipper annoncer og prøver at få de annoncerede stillinger besat med ledige, men det er ikke i orden, at disse stillinger tælles med i statistikken over formidlet arbejde, når arbejdsformidlingen ikke har så me-

get som skyggen af æren for stillingernes besættelse. F.eks. indgår besættelsen af stillingen som generaldirektør for Danmarks Radio og direktør for Rigshospitalet i arbejdsformidlingens statistik over de job, arbejdsformidlingen har formidlet, hvilket enhver kan sige sig selv er talmanipulation. Det fremgår af Politiken den 29. marts 1996, at 45 pct. af de stillinger, som arbejdsformidlingen hævder at have haft noget med at gøre, er nogle, de har klippet fra dagbladsannoncer m.v.

Det opsøgende arbejde, hvor arbejdsformidlingen prøver at skabe arbejdspladser, bliver på samme måde groft overdrevet i statistikken. Således er det ikke ualmindeligt, at der ved receptioner udveksles visitkort, som straks tælles med som et virksomhedsbesøg, og hvis statistikken ser lidt kedelig ud en uge, tager man en hurtig løbetur gennem butikkerne på f.eks. Vesterbrogade eller Rødovrecentret, hvor tiden anvendt i den enkelte butik er så kort og intetsigende, at det indlysende ikke giver noget resultat, men det tælles med i statistikken.

Hvor slemt det står til, springer lysende klart frem i Politiken den 26. marts 1996, hvor det oplyses, at en AF-konsulent efter at have gjort opmærksom på problemet i et læserindlæg i Politiken har fået en advarsel af ledelsen med besked om, at han bliver fyret, hvis han ikke holder sin mund.

Den form for mafialignende metoder er selvfølgelig kun nødvendige i en virksomhed, hvor det hele sejler fuldstændigt, og hvor ledelsen er hunderød for, at det skal blive opdaget.

Hvis AF-Storkøbenhavn havde ren samvittighed, ville det ikke betyde det ringeste, at en medarbejder kom med kritik, for så kunne kritikken blot imødegås.

At der ikke allerede for lang tid siden er gjort noget ved problemerne, skyldes helt sikkert, at Arbejdsmarkedsstyrelsen fuldstændig overser problemerne eller ikke vil se problemerne. Således fremgår det af Politiken den 26. marts 1996, at Arbejdsmarkedsstyrelsens direktør, Inge Mærkedahl, indtil nu ikke har nogen grund til at formode, at arbejdsformidlingen

ikke lever op til det ansvar, den har, for at sikre, at forskrifterne rent faktisk bliver fulgt.

Når direktøren ikke aner, hvad der foregår i arbejdsformidlingen, er det ikke uforståeligt, at der ikke er ryddet op endnu, men det er uforståeligt, at direktøren ikke aner, hvad der sker.

Incitamentet i arbejdsformidlingen går i dag i den forkerte retning. Arbejdsformidlingen får i dag bevillinger efter, hvor mange ledige de administrerer, og ikke efter, hvor mange ledige de rent faktisk formidler arbejde til.

Arbejdsformidlingen skal laves om, sådan at succeskriteriet ikke længere er at have flest mulige arbejdsløse i sin stald og lave bureaukrati med dem, men at succeskriteriet bliver at skaffe beskæftigelse til de ledige.

Fremskridtspartiet er meget åben over for, at arbejdsformidlingen tager nye, spændende og utraditionelle midler i brug for gennem opsøgende virksomhed at få skabt arbejdspladser. Man må f.eks. gerne tage ud for at besøge virksomheder i industri- og servicekvarterer for på den måde at skabe arbejdspladser, men besøgene skal være reelle og ikke kun et spørgsmål om at få en streg i statistikken.

Kerneopgaven for arbejdsformidlingen skal fortsat være, at når en arbejdsgiver henvender sig for at få anvist en medarbejder, så skal arbejdsformidlingen leve op til ordet: Arbejdsformidling.

Arbejdsformidlingen skal da bruge alle nødvendige ressourcer på at skaffe den pågældende virksomhed den ønskede arbejdskraft. Det, at en virksomhed ikke får en ordentlig service ved arbejdsformidlingen, har gennem årene betydet, at ganske mange virksomheder i dag benytter andre kanaler til at få kontakt til de ledige.

En af de mest anvendte metoder er, at arbejdsgiveren ringer til fagforeningen eller arbejdsløshedskassen og spørger der, om de blandt arbejdsløse har et forslag til, hvem virksomheden kan bruge som smed, elektriker, tømrer osv. Det er selvfølgelig udmærket, men det er en falliterklæring for det statsbetalte offentlige arbejdsformidlingssystem, at arbejdsgiverne fravælger arbejdsformidlingen.

Det er yderst pinligt for regeringen, at der stadig er over 250.000 arbejdsløse, når regeringen havde som succeskriterium at skabe flere arbejdspladser. Flaskehalsen ligger i arbejdsformidlingen, der ikke formår at formidle arbejde til de ledige, selv om der dagligt er flere hundrede ubesatte stillinger.

Arbejdsformidlingen skal fungere fuldstændig optimalt. Det skal være således, at arbejdsformidlingen ved konjunkturudsving, hvor særlige brancher plud-

selig får meget at lave, er i stand til at kanalisere arbejdskraft hen til de brancher – hurtigt og effektivt.

F.eks. er der i forbindelse med megen frost og sne om vinteren brug for flere til snerydning m.m., og efterfølgende er der brug for flere folk til at rette vejnettet op igen efter en lang vinter med saltning osv. Der må arbejdsformidlingskontorerne også selv følge med i udviklingen og allerede på forhånd tilrettelægge, hvordan man får fat i de medarbejdere, som virksomhederne da står og har brug for.

Arbejdsministeren sagde i Folketinget den 27. marts 1996 under behandlingen af redegørelsen om flaskehalsproblemer (R nr: 13, Folketingstidende 1995-96, Folketingets forhandlinger side 4293 og 4962), at det i høj grad er virksomhederne, der selv er skyld i, at de ikke kan få besat ledige stillinger, fordi virksomhederne planlægger for dårligt. Intet er mere forkert.

Virksomhederne skal producere og koncentrere sig om det, de er gode til. Samtidig må det være den statsfinansierede arbejdsformidlings opgave at formidle arbejdet og forudse konjunkturudsving. Hvis det ikke er en opgave for arbejdsformidlingen, kunne man lige så godt lukke den og overlade det hele til virksomhederne. Men når nu arbejdsformidlingen får betaling for opgaven, så skal de naturligvis også løse den.

Når arbejdsformidlingen ikke løser opgaven tilfredsstillende, vælger virksomhederne at søge deres arbejdskraft andre steder, hvilket igen bevirker, at arbejdsformidlingen mister sin berettigelse. Der skal rettes gevaldigt op på forholdene i arbejdsformidlingen, så der igen er overensstemmelse mellem de bevillinger, arbejdsformidlingen får, og det arbejde, den udfører.

Et andet eksempel på et område, som arbejdsformidlingen allerede nu skal forudse at der bliver brug for arbejdskraft til, er hele fødevarerområdet, hvor der vil ske enorme omvæltninger som følge af kogsalskaben.

Den vil givet betyde, at der inden for andre kødbrancher osv. vil blive stigende brug for flere medarbejdere. Det vil være ærgerligt for danske svineslagterier, kyllingeslagterier og andre, hvis den omsætning, der må blive inden for deres område, går deres næse forbi, fordi arbejdsformidlingen ikke er i stand til at skaffe de nødvendige medarbejdere. Sådan kunne der nævnes flere områder, hvor arbejdsformidlingen har pligt til at følge samfundsudviklingen.

Fremskridtspartiet havde helst set, at arbejdsformidlingen blev helt privatiseret, idet det omgående ville betyde krav om effektivitet. Venstre og Det Konservative Folkeparti vil helst lægge arbejdsformidlin-

gen ud til kommunerne, hvilket også ville give et godt incitament, idet kommunerne er tættest på problemerne og får de økonomiske problemer, hvis der ikke formidles arbejde.

Der ser imidlertid ikke ud til at være flertal for nogen af disse ideer i Folketinget lige nu.

Nærværende forslag om at ændre bevillingssystemet til et resultatstyret system er et langt skridt i den rigtige retning og vil ikke være til hinder for senere at lægge arbejdsformidlingen ud til kommunerne eller

helt at privatisere den. Forslaget her handler ikke om at privatisere arbejdsformidlingen, og forslaget handler ikke om at lægge arbejdsformidlingen ud til kommunerne. Forslaget handler udelukkende om at få resultatstyrede bevillinger, så arbejdsformidlingen igen kan blive arbejdsformidlende.

Ud over den resultatstyrede bevilling skal arbejdsformidlingen kun have en basisbevilling til at holde kontorerne i gang.